

ВАЖНЫЯ ЎРОКИ

Аднойчы настаўніца матэматыкі дала вучням незвычайнае заданне: «Падумайце, што вам больш за ўсё падабаецца ў кожным з аднакласнікаў, і запішыце гэтую якасць насупраць яго прозвішча». У канцы ўрока яна сабрала спісы. За выхадныя апрацавала вынікі і ў панядзелак раздала кожнаму вучню паперку, на якой пералічыла ўсё тое добрае, што заўважылі ў ім аднакласнікі.

...Праз некалькі гадоў адзін з тых вучняў загінуў у В'етнаме. Яго хавалі на радзіме. З Маркам прыйшлі развітацца сябры, былыя аднакласнікі, настаўнікі. Яго бацька падышоў да настаўніцы матэматыкі: «Гэта знайшлі ў рэчах Марка, — з кішэні ён дастаў складзеную ў чатыры разы, пацёртую на згінах паперку. Было бачна, што яе шмат разоў чыталі і перачытвалі. — Ён не разлучаўся з ёй. Пазнаеце?» Гэта быў спіс станоўчых якасцяў, якія заўважылі ў Марку аднакласнікі.

І тут здарылася дзіўнае: адзін за адным аднакласнікі Марка даставалі такія ж паперкі. Многія заўсёды трымалі іх пры сабе. Адзін з іх сказаў: «Мы ўсе захавалі гэтыя спісы. Хіба можна такое выкінуць?»

На днях я таксама знайшла ў сваім штодзённіку паперку, складзеную ў чатыры разы. На ёй зверху вялікімі літарамі было напісана: «МЯНЕ РАДУЕ». А ніжэй — лічбы ад 1 да 10 у слупок. Гэтую паперку мне дала адна жыццялюбка падчас інтэрв'ю. Па шчырасці некалькі разоў спрабавала яе запоўніць, але так і не змагла. І вось ранняй я ўспомніла пра той спіс. Зусім выпадкова.

На вуліцы было вельмі ветрана. Каб крыху сагрэцца, я забегла ў любімую кавярню. На століку знайшла інструкцыю: «Як быць шчаслівым?» Сярод дзясятка малюнкаў з подпісамі мне чамусьці ў вочы кінуўся «радуіся жыццю». Тут жа дастала са штодзённіка паперку. І запісала па гарачых слядах каля пункта 1.: «Зранку выходзіла з пад'езда. Прытрымала дзверы дзвюм школьніцам, якія прыехалі на вакацыі да бабулі. «Прывітанне, праходзьце». У адказ пачула нечаканае, беларускамоўнае «Дзякуй». Абрадавалася».

Падышла разлічыцца за гарбаты з круасанам. Каля стойкі ўбачыла стыльную драўляную скарбонку з адтулінамі для манет рознай вартасці. «Гэта для чайных?» — запыталася ў дабрадушнага бармена Валерыя. — «Не, збіраем грошы на корм для коцікаў, што жывуць у двары кавярні». — «О, цудоўная задумка», — абрадавалася я і кінула ў скарбонку пару манет.

Потым паехала на рэпартаж. У вагон метро зайшла жанчына з маленькім сынам. Было ўсяго адно вольнае месца. «Мама, сядай! Я пастаю», — сказаў хлопчык. Напэўна, яго тата заўсёды саступае месца маме, з усмешкай падумала я.

Потым напісала матэрыял пра цудоўны сацыяльны праект для асаблівых дзетак. І таксама на душы стала радасна. Ад адчування, што, магчыма, мой тэкст дапаможа добрай справе.

А ўвечары сястра даслала здымак з кранальным подпісам: «Хоць ты ўжо і не збіраеш анёлаў, але не змагла міма гэтага прайсці і не падумаць пра цябе. NOPE (гэта слова выгравіравана на анёлку. — Аўт.) — Надзея, і зялёны, і фрызура, як у цябе».

Карацей за дзень у мяне набралася значна больш за 10 нагодаў для радасці. Ад маленькіх да вялікіх.

...Школьнае заданне настаўніцы матэматыкі дапамагло вучням паверыць у сябе. Радасны ж практыкум нагадаў мне, што, аказваецца, гэта так проста — радавацца жыццю. Трэба ўсяго толькі прытрымлівацца парады Амара Хаяма: не спяшацца, смакаваць кожнае імгненне. І не трапляць у тры пасткі, якія крадуць радасць: шкадаванне аб мінулым, трывога за будучыню і няўдзячнасць за сучаснае.

P. S. *Калі мы пераязджалі на новую кватэру, муж хацеў выкінуць мае ружовыя марлевыя крылы. Маўляў, у нас і так вельмі шмат рэчаў. «Хіба такое можна выкінуць?! Я ж у іх езджу час ад часу на ровары і дару ўсмешку людзям». Учора прыцягнула тых крылы на працу, паклала на паліцу з падшыўкай «Сямейнай газеты». Пакуль везла іх, падарыла ўсмешку яшчэ некалькім дзясяткам мінакоў. Сяджу далісваю гэтую калонку і радуюся.*

Надзея ДРЫНДЖЫК.
nadzieja@viazda.by

Сямейная Газета

Выпуск № 6 (73)

■ Сустрэча без абцасаў

Алена МІКУЛЬЧЫК:

«Калі жонка не адказвае ўзаемнасцю, прыгатуйце ёй страву з хрэнам»

Фота Надзеі БУЖАН.

У бізнес-лэдзі і шэф-кухара Алены Мікульчык у жыцці два захапленні — кулінарыя і мода. Прышла яна на сустрэчу у стыльных сукенцы і паліто, пашытых уласнымі рукамі. Заказала ў кавярні яркую аўтарскую гарбату з апельсінам

і імбірам. І расказала, як схуднець пры дапамозе беларускай кухні і чаму яна радавалася разводу сваіх бацькоў...

(Заканчэнне на 4-й стар. «СГ».)

■ Чалавек-чалавеку

КІЛАМЕТРЫ ДАБРА

Бізнесмен прыдумаў, як дапамагчы асаблівым сем'ям перамяшчацца па горадзе

У мінчаніна Дзмітрыя КУХЦІНА ёсць уласная сям'я, бізнес, захапленні. А таксама вялікае і добрае сэрца. На працягу апошніх шасці гадоў малады чалавек, валанцёр дзяцічага хоспіса, бясплатна на сваёй машыне вазіў дзяцей-інвалідаў па розных іх справах. «Я наматаў тысячы «кіламетраў добра», але задавальнення не было. Час ідзе, а я разумею, што дапамагаю толькі некалькім сем'ям. А такіх сем'яў, якім патрэбна дапамога, шмат. Тым больш, у мяне работа. Я не заўсёды магу сарвацца ў любы момант. Так узнікла ідэя стварыць унікальны сэрвіс, дзе кожны можа дапамагчы і дзе кожнае дзіця з асаблівасцямі можа перамяшчацца куды захоча ў зручны час».

Ідэю Дзмітрыя падтрымалі не толькі жонка, калегі, сябры, але і зусім незнаёмыя энтузіясты. А ў суботу бясплатны сэрвіс таксі для дзяцей з асаблівасцямі развіцця стаў пераможцам Хакатону Social Weekend (конкурсу сацыяльных праектаў) і атрымаў фінансавую падтрымку.

— **Як будзе працаваць сэрвіс «Кіламетры добра»?** — цікаўся ў Дзмітрыя.

— Вось наш сайт kilometry.by, — паказвае на мабільным тэлефоне. — Сям'я, якой трэба некуды дабрацца, рэгіструецца тут (сайт пакуль у распрацоўцы) і пакідае заяўку. Маўляў, нам раз-два на тыдзень трэба з'ездзіць па такім адрасе. Мы пралічваем колькасць кіламетраў і знаходзім добраахвотнікаў, якія хочуць дапамагчы аплациць паездку. Спонсары (гэта можа

быць любая фізічная ці юрыдычная асоба) пералічваюць грошы, і мы заказваем таксі. Глядзім, каб быў адпаведны аўтамабіль, у які, калі ёсць такая неабходнасць, змесціцца інвалідная калыска. Сталічная служба «Таксі пятніца» пагадзілася вазіць дзетак па зніжаным тарыфе. Але мы адкрытыя да супрацоўніцтва і з іншымі службамі. Таксіст вязе сям'ю па патрэбным адрасе. Мы кантралюем і аплачваем паездку. Затым дасылаем спонсару справаздачу. А за аплачаныя

Фота Надзеі БУЖАН.

«кіламетры дабрныні» прапаноўваем яму зніжкі і бонусы ў кампаніях-партнёрах сэрвісу. Чым больш «кіламетраў добра» на рахунку, тым большы выбар зніжкаў і бонусаў.

На днях адбылася першая, тэставая паездка бясплатнага сэрвісу таксі для дзяцей з асаблівасцямі развіцця. У ёй узялі ўдзел і карэспандэнты «Звязды». Пад'ехаў на вуліцу Рагачоўскую, каб пракантраляваць першую паездку, і Дзмітрый Кухцін.

У 12.20 з пад'езда выходзіць Вольга Назарава з 6-гадовай дачушкай на руках. У Арыны складаны дыягназ: дзяўчынка не ходзіць і не размаўляе. Кіроўца таксі Андрэй дапамагае пасадзіць малую ў дзіцячае крэсла. Вольга вельмі хвалюецца: адразу відаць, не прывыкла да зносін з журналістамі. Кажы, што наогул мала кантактуе з грамадствам пасля нараджэння дачкі. Па дарозе даведваюся, што едуць яны да астэапата.

(Заканчэнне на 2-й стар. «СГ».)